

A tennitűdás előkészítése

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: January 24, 2018, 7:40 am

Dánes Albert

A jelen tanulmány eredetileg máj s cÅ-mmel fogalmazódott meg Ås a 2008.-as metafizikai tÅ;bor elÅudÅ;saira kÅszÅ¼lt. SorsalakÅ-tÅ; s cÅ-met viselte Ås valahol azon a ponton igyekezett tovÅ;bbmenni, amellyel Hamvas is foglalkozott, de a kÅrdÅst fennhagyta egy olyan megÅ;llapodÅ;s-szerÅ»sÅggel, hogy technikÅ;t mindenki maga csinÅ;l. MÅ;mint sorsalakÅ-tÅ³ technikÅ;t. Igaz az, hogy nem lehet olyan technikai receptet kÅszÅ-teni, amely az Å;ltalÅ;nossÅ;g minden kritÅriumÅ;val bÅ-r, vagyis ugyan akÅ;r bÅ-rhatna az Å;ltalÅ;nossÅ;g minden kritÅriumÅ;val is, csak Åppen hasznÅ;lhatatlan lenne mindenki szÅ;jmÅ;ra.

Mindez nem zÅ;rja ki, hogy vannak olyan egyetemleges vonÅ;sok, mondjuk, tÅ;r vÅ;nyszerÅ»sÅgeket, amelyeket bÅ;rkinék figyelembe kell venni, ha sorsalakÅ-tÅ³ mÅ»veletet akar vÅ;grehajtani. Ezeket a tÅ;r vÅ;nyszerÅ»sÅgeket kutattam Ås kutatom, természetesen bevonva a kutatÅ;munkÅ;ba az asztrolÅ³gia Å;ltal nyÅ;tott ÅrtelmezÅ;si lehetÅ;sÅgeket is. Vannak azonban olyan metafizikai feltÅ;telek, olyan szellemi kÅ;r Å¼lmÅ;nyek, amelyeket mÅ;r egy asztrolÅ³giai ÅrtelmezÅ;se elÅ;tt tisztÅ;jni kell, Åppen azÅ;rt, hogy a horoszkÅ;p nyÅ;totta szimbÅ;lumvilÅ;g alapjÅ;n mÅ;rvadÅ³, helytÅ;llÅ³, ÅrvÅ;nyes, hiteles, igaz felismerÅ;seket tudjunk tenni.

TanulmÅ;nyom elÅ;ufeltevÅ;se az, hogy a sors alakÅ-thatÅ³, mÅ;g helyesebben szÅ;lva pedig az, hogy a sors Ågy alakÅ-thatÅ³, hogy az az egÅ;szsÅ;g, az Årtelem, a harmÅ³nia, a szabadsÅ;g, az ember igazi otthona felÅ; vigye az embert. Egy mÅ;sik elÅ;ufeltevÅ;sem Å;les kÅ¼lÅ;nbsÅ;get tesz folyamat Ås mÅ»velet kÅ;zÅ;tt. A mÅ»velet is folyamat, csak hogy tudatos folyamat. EgyszerÅ»en szÅ;lva az, hogy az ember sorsÅ;t alakÅ-tani tudja, ahhoz sajÅ;tos mÅ»veleti beÅ;llÅ-tÅ³dÅ;sra van szÅ¼ksÅ;g. Folyamatok milliÅ³i jÅ;tszÅ³dnak le bennÅ¼nk Ås kÅ;r Å¼lÅ;ttÅ¼nk, mindegyik a maga természet, a maga tÅ;r vÅ;nyszerÅ»sÅge szerint, egy rÅ;szÅ¼ket ismerÅ¼nk, máj s rÅ;szÅ¼krÅ;l tudomÅ;sunk sincs. Csak halljuk olykor-olykor, hogy mÅ;g ilyen s meg ilyen dolgok, jelensÅ;gek is lÅ;teznek... Ezek a folyamatok a maguk Å;sszessÅ;gÅ;ben szervesen beletartoznak lÅ;tezÅ;se Å¼nkbe, ÅletÅ¼nkbe, sorsunkba, valÅ³sÅ;gunkba. A sorsalakÅ-tÅ;s lehetÅ;sÅ;ge mÅ;gsem itt gyÅ;kerezik.

A sorsalakÅ-tÅ;s gyÅ;kere speciÅ;lis metafizikai kvalitÅ;sban talÅ;lhatÅ³, amelyet, remÅ;lem, a tanulmÅ;ny sorÅ;n sikerÅ¼l majd az ÅrthetÅ;sÅ;g kÅ;r Å;be hoznom.

EgyszerÅ»en felmerÅ¼l a kÅrdÅ;cs..., miÅ;rt kell a sorsot alakÅ-tani Ås fÅ;leg speciÅ;lisnak nevezett metafizikai alapon...?,...miÅ;rt nem jÅ³, ahogy van...?, ...nem-e az a telhetetlensÅ;g vezeti az egÅ;szet, amit Hamvas szÅ;gyentelen ÅletÅ;hsÅ;gnek nevez...?

Nem. MÅ;srÅ³l vÅn szÅ³. Ami a sorsalakÅ-tÅ;js mÅ»velete mÅ¶gÅ¶tt hÅ°zodik, amit mi Å-gy nevezhetÅ¼nk, az mÅ¶gÅ¶tt tulajdonkÅ©ppen sajÅ;t magunk alkulÅ;srÅ³l, alakÅ-tÅ;srÅ³l van szÅ³. Å-nmagunk alakÅ-tÅ;srÅ³l igazi Å¶nvalÅ³nk irÅ;nyÅ;ban, igazi sajÅ;tmagunk megvalÅ³sÅ-tÅ;sa felÅ©. Hogy miÅ©rt gondolom, hogy mÅ;r eleve nem vagyunk sajÅ;t magunk, igazi Å¶nvalÅ³nk azonossÅ;gÅ;ban Å©lÅµk, Å©s hogy miÅ©rt tartom tudatos mÅ»velet kÅ©rdÅ©sÅ©nek, hogy azokkÅ; vÅ;lhassunk, s ez szerint Å©lhessÅ¼nk, arra megvannak a nyomÅ³s metafizikai okaim Å©s Å©rveim.

Ha egy olyan meghatÅ;rozÅ;st teszek, hogy a sors nem mÅ;js, mint az Å;ltalunk megÅ©lt valÅ³sÅ;g milyensÅ©ge, akkor joggal Å©rezhetjÅ¼k, hogy nem sokra juthatunk, de ha azt mondom, hogy a sors a lÅ©tegÅ©szhez valÅ³ viszonyt jelenti, mÅ;ris metafizikai tÅ;vlatokat nyÅ-t meg. KÅ©t definÅ-ciÅ³. Az egyik egy racionalisztikusabb, a mÅ;sik az egyetemessÅ©g igÅ©nyÅ©vel lÅ©p fel. Az elsÅµ meghatÅ;rozÅ;js is tÅ¶bb problÅ©mÅ;t Å©s komplexitÅ;st jelenÅ-t meg, mint ahogyan az elsÅµ lÅ;tÅ;srÅ tÅ»nik. Az egÅ©sz racionÅ;lis gondolkodÅ;js struktÅ°rÅ;jÅ;t magÅ;n viseli, mint bÅ©lyeget, mert a meghatÅ;rozÅ;js belsÅµ Å©s viszonylatbeli elemzÅ©se sorÅ;n elÅµkerÅ¼nek az objektivitÅ;js, a szubjektivitÅ;js, a kÅ¼lsÅµ Å©s a belsÅµ fogalmi kÅ¶rÅ¼li problÅ©mÅ;k Å©s vitÅ;k, nÅ©zetek Å©s hitek, Å;llÅ;sfoglalÅ;sok Å©s elkÅ¶telezÅµdÅ©sek. Most ettÅµl szÅ-vesen tekintek el s bizton hiszem, hogy a kedves olvasÅ³ sem kÅ-vÅ;ncsi jÅ³ nÅ©hÅ;ny oldalnyi logiko-struktÅ;lis Å©s szemantikai, valamint metafizikai elemzÅ©sre. Ilyesmit vÅ©geztem nemrÅ©g a valÅ³sÅ;g fogalma kapcsÅ;n Å©s amennyire jutni tudtam, legalÅ;bb annyi vÅ;laszra vÅ;rÅ³ kÅ©rdÅ©s keletkezett. InkÅ;bb a mÅ;sidik meghatÅ;rozÅ;js mentÅ©n tartom tanÅ;csosnak ezÅ°ttal elindulni, miszerint a sors a lÅ©tezÅ©s egÅ©szÅ©hez valÅ³ viszonyunkat jelenti. Ez tisztÅ;n metafizikai meghatÅ;rozÅ;js Å©s eltekint a fogalmi gondolkodÅ;sbÅ³l felfejtethetÅµ problÅ©mÅ;k fÅ;radtsÅ;gos feltÅ©rkÅ©pezÅ©sÅ©tÅµl. Ez a meghatÅ;rozÅ;js a kÅ¶zelbe hozza az asztrolÅ³giÅ;t is.

MielÅµtt Å©rintenÅ©m az asztrolÅ³giai vonatkozÅ;jsokat, ki kell tÅ©rnem a sors alakÅ-tÅ;sa, tehÅ;t Å¶nÅ;talakÅ-tÅ;sunk Å©s a szellemi hagyomÅ;nyok viszonylatÅ;ra. Ez a viszony egy egybecsengÅ©skÅ©nt foghatÅ³ fel. Nem Å-gy bizonyos hagyomÅ;ny-Å©rtelmezÅ©sek esetÅ©ben, amelyekkel nemhogy nem cseng egybe, hanem egyenesen ellentmondÅ;jsba kerÅ¼l. KÅ©t ilyen hagyomÅ;ny-Å©rtelmezÅ©st emlÅ-tenÅ©k meg Å©s elÅµrebecsÅ;tom azt is, hogy bizonyos Å©rtelemben elfogadhatÅ³ az Å;ltaluk nyÅ°jtott Å©rtelmezÅ©s, de azt a bizonyos Å©rtelmet jÅ³l meg kell alapozni, hogy a rÅ;Å©pÅ-tett Å;llÅ-tÅ;jsok megÅ;lljÅ;k helyÅ¼ket. Egyik a csak lÅ;tÅ³, a csak szemlÅ©lÅµ, de be nem avatkozÅ³ alapÅ;llÅ;js, amely- hacsak nem az elÅµbb emlÅ-tett, jÅ³l megalapozott Å©rtelemben vesszÅ¼k-valÅ³jÅ;ban mÅ©g csak Å¶ngyilkossÅ;g sem tud lenni, mert lehetetlen Å;llÅ-tÅ;js. De tegyÅ¼k fel, hogy lehetsÅ©ges ilyen magatartÅ;js akkor kÅ©rdezzÅ¼k meg, hogy a hiteles metafizikai antropolÅ³giÅ;kban, hagyomÅ;nyokban miÅ©rt is vannak benne a pakliban a cselekvÅµerÅµk Å©ppen olyan sÅ°llyal, mint az Å°gynevezett megismerÅµi, csak lÅ;tÅ³i-tanui erÅµk. KÅ©rdezzÅ¼k meg azt is, hogy a lÅ;tÅ;js mÅ;r nem-aktÅ-v szellemi mozgÅ;js, vagyis nem-e mÅ;r tett, vagyis beavatkozÅ;js a javÅ;bbÅ³l. Ha nem, akkor micsoda. Aki bevennÅ© ezt a nemcselekvÅ©sre biztatÅ³, csak szemlÅ©lÅµ, valÅ³jÅ;ban Å¶nbÅ©nÅ-tÅ³ Å;llÅ;sfoglalÅ;st, ami mellett semmikÅ©pp sem tudna kiÅ;llni, de ha mÅ©g is, akkor kÅ©rdezzÅ¼k azt is meg, hogy milyen szellemre lenne szÅ¼ksÅ©ge ahhoz, hogy egÅ©sz vÅ;llalkozÅ;sa ne csupÅ;n a tompa tudomÅ;sul-vevÅµ tudatba temetkezzÅ©k. Hogy kissÅ© misztifikÅ;ljak, mÅ©g a legmagasabbrendÅ» logosz-angyalok intelligenciÅ;ja sem Å©rnÅ© utol azt a szellemet, amely ilyen Å¶n-ellehetetlenÅ-tÅ©st ki tudna bÅ-rni. LogikÅ;tlanÅ;g, Å©rtelmetlensÅ©g. Az ember a cselekvÅµerÅµit nem vÅ©letlenÅ¼l kapta. VisszaÅ©lni nem szabad velÅ¼k, de nem lehet nem hasznÅ;lni. A hagyomÅ;ny megkÅ¼lÅ¶nbteti ugyan a cselekvÅµ- Å©s megismerÅµerÅµket, de ezek egymÅ;jsba minÅµsÅ¼lnek, egyik a mÅ;sik nÅ©lkÅ¼l nincs.

A mÅ;sik problÅ©ma a hagyomÅ;ny-Å©rtelmezÅ©sekbÅµl a valamivÅ© vÅ;llÅ;js problÅ©mÅ;ja. Az egyik Å©rtelmezÅ©s azt mondja, hogy az embernek nem szabad azt hinnie, hogy valamivÅ© vÅ;llnia kell. Azt kell megtalÅ;lnia, hogy Åµ a vÅ;lltozatlan, az egyetemes egy, az atman. Igen. Csakhogy odÅ;ig van nÅ©mi problÅ©ma. Mi lesz akkor az egyik leglÅ©nyegesebb metafizikai mÅ»velettel, az

Ájtlan nyegléssel, amit helytelenül transzmutációnak, metamorfózisnak hívják, helyesebben, de még a gy sem teljesen helytelenül pedig transz-szubsztanciációnak. Kérdés. Mi lesz. Megmondom. Az ember gy megmarad a nyitegetése, avasosan a szűnyeg alá csőzött hamis indetermináció homlokonsapott kibulatában. Nem lesz semmi más. Ennyi. Műveletre, szellemi műveletre van szükség ahhoz, hogy az ember azzá tudjon válni, aki tulajdonképpen, a művelet pedig még akkor is folyamat, ha tudatos folyamat s a folyamatnak van kezdete, vannak fázisai, van terminális része stb., még akkor is, ha vannak egyidejűleg megvalósuló folyamatok is. Valahonnan indul, valahová. Valamilyen volt az valamilyenné válik. Mindez az emberben az az ember kértől megy végbe, maga az ember lányegül. Tehát, van változás, valamivé válik. Egyébként a hagyomány értelmezések az illandó változásokra esküsznek. Aztán, székszerzők a változik számára, hogy az abszolútig vitt változások-számát kontrapontálják az iránti változatlannal. Hogy mennyivel jobb, mint az elművészes verzió, gondolom, mondanom sem kell. Az is világos, hogy nem a hagyomány van a baj, hanem a nyomába szegődő értelmezési késséreltekkel. A probléma csak az, hogy sok, a hagyományok felnyitott változó embernek családnia kell, ha ezeket az értelmezéseket követi az észszetvesztve az értelmezést magával a hagyomány, a csőgő soron kibővíndül abból, amely az igazi lehetőségget jelentette volna számára. Azért látom annyira fontosnak, hogy ilyen ellentmondásokat rejtsen ki a sokat kutassak fel az azonnali megoldást nem is tudok találni, de legalább el tudjam oszlatni valamelyest az iránti késsé főlreértésgben tengődő az idatlan állapotait.

A sorsot az asztrológiában a Szaturnusszal hozzák kapcsolatba, nem öletlenül. Persze tövedés, ha sorskérdések kapcsán csak a Szaturnuszt vizsgáljuk az értelmezést igazánly személy horoszkópjában. A sors a látégszhez való viszony. A látégszhez való viszony csakis a horoszkóp egészéből tárhható fel, vagyis a sors milyenségre, alakthatásáigra vonatkozó információk a horoszkóp egészéből nyerhetők, nem csak kizárólag a Szaturnusz helyzetéből az viszonyaiból. Ántudat, gondolkodás, értékelés, akarat, érzelmi élet, párhelyes- mind, mind olyan szavak, amelynek a horoszkópban pontos megfelelőik vannak. Mindez sors-struktúrát alkot, a személy látégszhez való viszonyát tártékepezi fel, ugyanakkor az alakthatásáig való lehetőségire mutat rá. De annak is van értelme, hogy miért a Szaturnusz képezi az elsődleges sorsanalógiát. Azt lehetne mondani, hogy mivel a Szaturnusz megszilárdítja, a koaguláció bolygója, itt vannak kifejezett, önylegesen megnyilvánultak azok a sorsészszetevők, amelyek mondjuk a Napnál, Marsnál, Jupiternél nem voltak ilyen kikerülhetetlenül egyértelműek. A magyarizát tetszetős, de nem helyes. Más bolygóknál is evidens lehet a konkrét, szilárd, egyértelmű alakot állt az s ennek a metafizikai halmazállapotnak konkrét tönköt való jelenléte. A gondolkodásnak is van ilyesmi, az akaratnak is stb., stb. A szóly az, ami a Szaturnusznál a sorskarakter látbevéig komolyságot adja, nem a koaguláció. Természetesen a koaguláció sem mellőzhető, de ez tovább olyan kértőlmonyt fejez ki, mint amilyen a Szaturnusz határ- analógiája, késsé- analógiája. Koagulációval, határral, késszébbel a Szaturnusz analógiában van, de a metafizikai szólyt, ami a látbevéig komolyságot testesíti meg, a nnán magában úgy hordozza e bolygó, mint a Nap a fényt. Tehát a sors komolysága itt érezhető, értékelhető a leginkább, ezért az, hogy a Szaturnuszt a sors elsődleges analógiájának tekintjük, elfogadható. A sors látégszhez való személyes viszonyunkat jelenti. Hogy mennyire valóstjuk a tönkmagunkat a látégszben egészét való látégsz valóstáig, az azon áll, hogy a sorsként megragadható problémainkat miképpen tudjuk megoldani, feloldani. Látégsz sánkról, látégsz sánkról egészét látézni tudásáig van szó. Ezért van szólya e kérdésnek az ezért lehet legkézelebbi analógiának tekinteni a Szaturnuszt a sors vonatkozásában. Műegyszer, azonban, a sorsot csak a Szaturnusszal azonosítani, tövedés.

De mi a helyzet akkor, amikor a horoszkóp segétséggel sikerül egy önismereti é

lehet űsűgbeli tűrkűpet felvűzolni. Mert a mű»velet, mű;rmint a sorsalakű-tű³ mű»velet műg ezutű;n kűvetkezik. Mi az az egyetemlegesen űrvűnyes, amely mindenkire vonatkozik. Tervet kell kűszű-teni. Gondolkozni kell, meg kell tanulni lűjni , űnűllű³an, de mindigis az aktű-v űs intenzű-v tűjűkozű³dű³ ember beűllű-tottsű;gű;val. Elűmu kell kűszű-teni alaposan a mű»veletet. A mű»velet tűrgya, konkrűt cűlja szerint eltűrűmu, szeműly szerint vű;ltozű³. Pűldű;ul, lehet a pűlyavű;ltű;s, vagyis az a metafizikailag megalapozott szűndűka valakinek, hogy pűlyű;t vű;lt, vagyis felhagy azzal, amit eddig csinű;lt űs egy mű;s tevűkenysűgkűrben kezd mozogni. Kűrdezhetsűnk, hogy ilyesmihez miűrt kell metafizika. Hű;t bizony, ahol ennek sűlya, az egűsz szeműlyt űrintűmu sorskaraktere van, ott szűksűg van metafizikűra űs az asztrolűgia segűtsűgűre. Műsrűst ez csak egy pűlda volt, műghozzű; olyan tű-pusű, amikor valaki akar valamit, de lehetnek olyan problűmű;k, ahol nem az akarati, nem az elhatű;rozű;sbeli jelleg van jelen, hanem egűszen mű;s, sokkal bonyolultabb, űsszetettebb tartalmak mentűn fogalmazhatű meg a problűma s itt mű;r egyűrtelmű», hogy metafizikai tudű;s nűlkűl műg a kűrdűst sem lehet helyesen feltenni.

A mű»veletet elűmu kell kűszű-teni. Ez az elűkűszű-tűs, ez a preparűciű³ egy szeparűciű³val szervesen kapcsolűdű³ mű»veleti elűkűszű-tűs, amit mű;r tulajdonkűppen lehet magű;nak a mű»velet rűszűnek is tekinteni. A szeparűciű³ megkűlűnbűztetűst jelent. Magyarul azt, hogy az ember amit eddig űsszesemosott a kűpzeletűben, a gondolkodű;sű;ban, a tapasztalat-űrtelmezűseiben, azt kezi szűpen rendezni, az egymű;shoz nem tartozű³, vagyis az egymű;stű³ kűlűnbűzűmu elemeket a helyűkre rakni. A hagyomű;nyűrtelmezűsek egy tovű;bbi tűvedűse az elűubb emlű-tett kettűmu mellett az is, hogy olykor azt sugallű;k, hogy az ember amikor szellemi űtra tűr, akkor mű;ris a nagy harmű;niű;ban, az egyetemes rendben talű;lja magű;t, megű;ldottan a realizű;lű³erűkkel, boldogan, űdvűzűlten, megszabadultan, amolyan karmamentesű-tett űllapotban. Ezzel ellenkezűleg, a szellemi űtra tűrűs mű;r eleve keműny megkűlűnbűztetűsi prűbű;kra teszi az embert, űppen annak eldűntűsűben hogy mi is szellemi, mi nem, mi űt, mi tűvűt. Vagyis az elűkűszű-tűs centrűlis mű»velete a szeparűciű³, egy űllandű³an szeparűlű³ preparűciű³rű³ van szű³. Meg kell tudni, hogy adott helyzetben mit lehet tenni, annak fel kell tűrkűpezni minden vonatkozű;sű;t. Keműny logikai, szellemi, mentű;lis, tudati, magatartű;sbeli, űrzelmi-űrzűlleti, vagyis hangoltsű;gbeli munkű;t kűvetel mindez az embertűl, űs nem űrt ha minden felmerűlűmu eseműnynek, helyzetnek, dolognak, kűrűlműnynek alaposan utű;nanűz ilyenkor az ember. Sokan hangoztatű;k azt, hogy lűnyeglű;tű;sra kell szert tenni. Igen. De itt is van egy differencia. Lűnyegi kűlűnbűsg-lű;tű;sra is szert kell tenni. Eddig egynemű>kűnt lű;tott helyzetekben, kűrűlműnyekben lűnyegi differenciű;k tű;rulkozhatnak fel, olyanok, amelyek esetleg egy-egy problűma megoldű;si kulcsű;t jelenthetik.

A sorsalakű-tű;s reintegrűciű³s mű»velet. Kű;r azon vitatkozni, hogy valaha is volt-e integrű;lt az ember, csak dezintegrű;lű³dott űs ezűrt a feladat a reintegrűciű³, vagy hogy most fejlűdűtt megteremtetsűge űta olyan fokra, hogy integrűciű³s kűrdűseken gondolkozzűk. Mindkűt megkűzelű-tűsnek vannak űrvei. Tehű;t, nem kell azon elakadni, hogy integrűciű³rű³, vagy reintegrűciű³rű³ van-e szű³. A lűnyeg egy. A lűtegűsizrűl van szű³. A lűtegűszen valű³ egűszkűnt lűtezűsű³nk megvalűsű-tű;sű;rű³. Miűrt is? Most talű;n nem egűsz az ember...? Isműt egy sűlyos metafizikai kűrdűs. Az ember egűsz s a lűt is egűsz, de valami elvű;lasztja attű, hogy igazi űnmagű;t valűsű-tsa meg. Hamvas ű-r a rűszleges eltűrgyiasű-tű;srű³, a partialobjektivűciű³rű³, mint tűrt lűtezűsű³nk egyik olyan okű;rű³, amit nap, mint nap mi magunk kűvetű³nk el, amikor a rűst azonosű-tjuk az egűsszel. Ugyanű-gy beszűlhetű³nk a partial-identifikűciű³rű³, amely minden esetben egyben pseudo-identifikűciű³ is, hiszen itt arrű van szű³, hogy az ember űllandű³an azonosű-tja magű;t ezzel-azzal, mindenfűlűvel, ami valű;jű;ban nem űmu, gondolattal, helyzettel, űrzelemmel stb. stb.

Azt tudjuk, hogy a reintegrűciű³ mindig hű;rom kűrben mozog- ontolűgiai, logikai űs morű;lis

kétféle. De hogyan jelen be ide a sorsalakítás? Ha másképpveleti hierarchiában nézem a dolgot, a sorsalakítás, mint másképpvelet nélkülözhetetlen másképpvelet a reintegrációban. Sorsalakítás nélkülözhetetlen, ami a sorsban feltárgulkozó problémák feloldásait is jelenti, reintegrációt megvalósítani nem lehet. A sorsalakítás alárendelődik a reintegrációnak. Ez azt is jelenti, hogy hiába akarok olyan sorstechnikai fogásokat alkalmazni-mert ilyenek is vannak-, amelyek nem a reintegrációt szolgálják.

A tanulmány elején is, de már a címmel is a tenni-tudás elkövetéséről szólt a gondolat. Végső soron inkább arról van szó, hogy a tenni-tudás elkövetéséről szólt a metafizikai, szellemi megalapozásról. Sok minden kimaradt, pl. az imaginációról és a reálisabb vizsgálatról, vagy a tudattal kapcsolatos metafizikai megfontolások. Mégis úgy érzem, hogy legalább sikerült megfelelően tematizálni egy metafizikai kutatási irányt. Persze, ez csak egy irányban vonatkozó visszajelzés, semmi több. A további kutatás valószínűleg a valószínűségi gosszaga alapozhatja csak meg a tevékenységét, a történet, a történelmet, a jövőt. Én me, még egy egyetemleges tényszerű, amely félággatlanul a személynél eltérő sektortul mindig átvéve, ha valaki metafizikai másképpveletet akar megvalósítani.